

SANTIAGO NIÑO BECERRA @sninobecerra
Catedràtic d'Estructura Econòmica a l'IQS de la URLL

"Sí, lo que sucede es que hay líderes y seguidores, y ESP es lo segundo; y firmó / tuvo que firmar unos compromisos."

ORIO AMAT @oriolamat
Catedràtic Economia Financera i Comptabilitat (UPF Barcelona School of Management).

"A causa de la crisi, moltes empreses familiars han sacrificat rendibilitat per ocupació"

MIQUEL ROIG @miquelroig
Periodista. Corresponsal d'Expansión.

El informe del Gobierno francés sobre las consecuencias econ. de desmontar #Schengen: -100.000mill€ en PIB 2025 en la zona

"No vaig tenir un idea, sinó un problema"

STEPHANIE MARKO

Es fa un pas més a "la Cultura de l'Ètica Empresarial"

LLUÍS MIR

"El problema són els que governen i com ho fan".

PERE PRAT

Stephanie Marko

Lluís Mir

Pere Prat

STEPHANIE MARKO

Directora de l'empresa Stikets
Membre de la Junta Directiva de la UEA
@StphanieMarko

La necessitat, la mare de totes les invencions

Quan explico que sóc emprenedora, inevitablement, la primera pregunta que em fan és: com has tingut la idea? Sovint pensem que les empreses neixen d'una idea. Donem per fet que, com en els còmics de Tom i Jerry, simplement s'encén una bombeta sobre el cap de l'emprenedor. Però la realitat és que moltes empreses, com la nostra, no són fruit d'una idea, sinó que neixen a partir d'una necessitat. Els americans utilitzen una expressió molt il·lustrativa: "la necessitat és la mare de totes les invencions". Jo, per exemple, necessitava marcar les sabates dels meus fills i vaig buscar a Internet un producte que resolgués el meu problema. Si jo hagués tingut èxit en la meua cerca, si hagués trobat el producte adequat o una solució fàcil al meu problema, la meua necessitat hauria quedat coberta i, segurament, jo, estaria escrivint llibres ara mateix, i no pas dirigint una empresa. Però aquest no va ser el cas. Després de buscar i buscar, no vaig poder resoldre la meua necessitat de marcar les sabates i vaig decidir crear una solució jo mateixa. Al mateix temps, vaig pensar que si jo ho necessitava per als meus fills, a la resta de mares també els seria útil. Així va néixer la nostra empresa. Google va sorgir de la necessitat de fer cerques de qualitat a Internet i filtrar els resultats en funció de la seva rellevància. Netflix es va crear perquè el fundador estava cansat de pagar un recàrrec quan tornava amb retard les pel·lícules que llogava a la botiga física. Airbnb va arrencar quan els seus dos fundadors es van quedar sense diners per pagar el lloguer del seu pis i van decidir oferir un espai a terra o al sofà als qui viatjaven a San Francisco i no podien pagar un hotel. El pare de Dropbox es va descuidar el llapis USB on havia guardat la documentació en què volia treballar durant un viatge de 4 hores. Com que no podia treballar, va dedicar el trajecte a començar a crear una sistema per guardar els seus arxius al núvol i no dependre mai més del llapis de memòria. Paul Graham, l'inversor i fundador de Y Combinator afirma que no s'ha perdut el temps pensant en una gran idea, sinó que el què cal és observar, perquè sovint les millors idees neixen de les experiències personals, en el moment en què intentem resoldre un problema del nostre dia a dia. Jo segueixo les paraules del personatge "Mr. Bigweld," un empresari de la pel·lícula "Robots" (20th Century Fox Animacions, 2005), que diu que la base del seu negoci es resumeix en una frase: "See a need, fill a need.", és a dir, detecta la necessitat, cobreix la necessitat. Per això, quan em pregunten d'on va sortir la idea de la nostra empresa, sempre explico que no vaig tenir un idea, vaig tenir un problema. ■

LLUÍS MIR

Advocat

Els Codis de Conducta i el Control Preventiu de la Responsabilitat Penal de les Persones Jurídiques.

El món dels negocis requereix cada dia més el control dels òrgans de govern i dels seus executius a través d'instruments preventius que permetin a les empreses desenvolupar les seves activitats en el marc de la legalitat i consolidar d'aquesta forma el que anomenem "la cultura de l'ètica empresarial" que s'ha d'implantar a les organitzacions empresarials per tal de què tots els seus membres que formen part de la seva estructura, assumeixin uns principis bàsics en l'àmbit de les seves activitats.

La Llei Orgànica 1/2015, de 30 de març, en vigor des de l'1 de juliol de 2015, modifica el Codi Penal i aprofundeix en aquesta matèria, establint fins i tot la possibilitat d'atenuar o eximir de la Responsabilitat Penal a aquelles empreses que hagin establert dins de les seves organitzacions procediments i protocols, amb caràcter preventiu, per al degut compliment de la normativa penal i en general de la legalitat vigent.

A través dels seus respectius representants legals, s'ha d'establir un control preventiu de les actuacions que pogues-

sin incórrer en fets delictius mitjançant la implantació de procediments interns que serveixin per detectar aquelles situacions delictives que poguessin incórrer tant la mateixa persona jurídica com tal –a través dels seus representants legals–, com els seus propis empleats i subordinats, amb la finalitat de no incórrer en cap tipus de Responsabilitat Penal. Per a tot això s'haurà de comptar amb la figura del "Controller Jurídic" o professional especialitzat perquè de forma independent pugui desenvolupar i implantar els protocols, procediments i controls necessaris per poder assolir aquesta finalitat, és a dir l'exoneració i/o atenuació de la Responsabilitat comentada. Amb aquesta reforma es fa un pas més en el què denominem com a "la Cultura de l'Ètica Empresarial", en el marc del qual fins aquest moment han estat els Codis de Conducta i de Bon Govern en l'àmbit de l'empresa i de la Responsabilitat Social Corporativa que han de regir l'activitat empresarial i negocial, fins i tot no només a les grans empreses sinó també en les petites i mitjanes empreses. ■

PERE PRAT Empresari

@pere_prat

No equivoquem el diagnòstic

L'informe d'Oxfam Intermón sobre les desigualtats mundials ha coincidit amb el Fòrum Econòmic de Davos. Segurament no ha estat una casualitat. El missatge era contundent "62 individus posseeixen la mateixa riquesa que 3.600 milions de persones" (la meitat de la població mundial). Denunciava desigualtats escandaloses, però s'ha d'evitar caure en el populisme mentider de que "estem en una economia al servei del 1% de la població mundial". No és cert que hi hagi "una tendència sistèmica on cada vegada són menys els més rics i més els més pobres". Només a la Xina 500 milions de persones han sortit de la pobresa en els últims 25 anys. Hi ha corporacions, bancs i estats que són molt més perillosos que aquests rics. Són els que fan guerres, tractes de favor i injustícies. Els que fan lleis que els convenen i redueixen taxes i impostos, per aconseguir atreure la riquesa als seus territoris en detriment dels altres.

En el Tercer Món és on les desigualtats són molt escandaloses. I la fuga de capitals una constant. Només al continent africà, el 30% del patrimoni financer es troba en paradisos fiscals. El deute extern del Marroc és equivalent a la fortuna que té a l'exterior la monarquia haiximita. I el poble pateix, mentre la cort viu en l'opulència. Però és en el Primer Món on més ens queixem. La destrucció de la cadena productiva i la degradació dels salaris afecta a la gent que havia aconseguit fer una "vida normal". I ara es troben a l'atur i vivint dels subsidis o a precari. Mai hi ha hagut un equilibri entre treballar i guanyar diners. Amb el treball es pot viure. Però calen altres coses per fer-se ric. L'especulació i l'enginyeria financera en són la part fosca. Però també n'hi ha una brillant. Com generar riquesa real, fer empreses, endegar projectes i crear llocs de treball, on molta gent pot desenvolupar-se i donar el millor de sí mateixa. És exagerada la distància entre patrimoni i repartiment, entre especulació i treball, entre els salaris dels obrers i el dels directius.

Però cal diferenciar la renda (ingressos) del patrimoni (immobles, joies, actius financers, etc.) perquè només la primera ens dóna llibertat i autonomia. I la renda creix i arriba a més gent. La desigualtat és mesurable. En els darrers anys els països nòrdics han empitjorat (tot i que encara són els més igualitaris del planeta). Hi ha països que han millorat, com Bèlgica, Irlanda, els Països Baixos, Portugal o el Regne Unit. Espanya ha empitjorat. I molt. Però la desigualtat global està disminuint. Cada any milions de persones abandonen la misèria a la Xina, a l'Índia i en altres països. El problema real no són els 'megarrics'. A Espanya l'1% gaudeix del 4,3% de la renda total (igual que fa deu anys). És una proporció mitjana dins de l'Europa Occidental, on oscil·la entre el 3,7% (Suècia) i el 6% (França). El que és sagnant són les porcions de la renda que s'emporten el més pobres. El 10% més pobre, té a Espanya només l'1,7% de la riquesa. A Alemanya i Holanda tenen el 3,4%. I a Catalunya un de cada tres nens viu sota el llindar de la pobresa.

I això és culpa dels que governen i dels ciutadans que els ho permeten. Un estat no pot funcionar oblidant-se del 40% de població amb menys renda, ni del 20% que estan a l'atur (en temps de vaques grasses ja tenia el 20% de pobres). No equivoquem el diagnòstic. És fàcil dir que és culpa del capitalisme. Però si no es crea riquesa, només es reparteix la misèria. Només cal mirar Xina i Veneçuela que no són capitalistes però obtenen resultats oposats. O Suècia i Espanya. I és que, quan es paga la crisi bancària, la corrupció i els AVE's, els impostos no arriben per millorar el benestar. Només tapen els forats de la incompetència i el lladronici. Les solucions s'han de buscar en el nostre entorn. Exigir justícia. També una bona política fiscal redistributiva i una bona educació. Un 1% de la població no és el problema, perquè són pocs en una democràcia que compta vots. El problema són els que governen i com ho fan. ■